

[Alfred Hansen]

Jeg tillod mig i mit første indlæg at stille en række spørgsmål til arbejdsministeren, men jeg fik ikke noget svar. Om det er, fordi arbejdsministeren ikke har hørt mine spørgsmål, ikke skrevet dem ned, eller simpelt hen fordi arbejdsministeren ikke ville svare på dem, det skal jeg ikke kunne sige, men jeg finder det beklageligt. Alle de spørgsmål, jeg stillede, havde direkte relation til afsnit i ministerens redegørelse her til Folketinget. Hvad ville da have været mere naturligt, end at man kunne få en drøftelse om indholdet af denne redegørelse?

Når ministeren giver udtryk for, at han har været skuffet over retsforbundets holdning med hensyn til de såkaldte beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, så kan jeg trøste ministeren med, hvis det er en trøst, at jeg så ofte har været skuffet over ministeren. Det er i grunden synd, at vi skal gå og skuffe hinanden. Hvorfor kan vi ikke finde sammen om at lave noget fornuftigt?

Hvad er årsagen til, at vi ikke har kunnet støtte de forslag, som er blevet smidt på bordet? Jeg husker klart sidste år under augustsamlingen, da arbejdsministeren var ordfører for socialdemokratiet, da blev der lagt et halvt hundrede forslag på bordet med en bemærkning fra den socialdemokratiske ordfører om, at der ikke kunne flyttes så meget som et komma i disse forslag. De blev altså lagt frem, og så kunne man stå på disse forslag eller man kunne stemme imod, der var ingen forhandlingsmulighed. Det er beklageligt, at regeringen ikke i den forbindelse løste op for en forhandlingsmulighed med f. eks. retsforbundet og andre partier end dem, socialdemokratiet traditionelt samarbejder med.

Hvor har retsforbundet stillet forslag om besparelser, der kunne skade beskæftigelsen? Hvor, hr. minister? Vi stillede forslag sidste år – og det blev heldigvis vedtaget – om 30 mill. kr. mere til åndssvageforsorgen. Vi har stillet forslag i form af dagsorden her i Folketinget om at ophæve adgangsbeholdningen, for at de unge, som desværre ikke kan få arbejde, i hvert fald kunne udfylde deres tid med at få den uddannelse, som de har evner, lyst og interesse for at få.

Vi vil i år stemme imod regeringens bebudede forslag om at spare 60 mill. kr. på anlægsbudgettet, særlig med henblik på vejanlæg – vi ved endnu ikke rigtig, hvilken vejstrækning der er tale om. Dette vil vi stemme

imod. Vi mener, at ikke mindst i en arbejdsløshedssituation bør man fra statens side sætte ting i værk, som er en samfundsnyttig investering, som samfundet kan have gavn af flere år fremover. Men det har man altså taget af bordet.

Alt, hvad der ligger i det offentlige regie, og som er naturlige fællesopgaver, det dropper man, og alt, hvad der er private opgaver, det støtter man. Vi mener, det er at vende tingene på hovedet.

Vi har i år stillet forslag om 100 mill. kr. mere på socialministeriets budget, heraf til døve, til blinde, til talebesværede, og 60 mill. kr. til åndssvageforsorgen.

Det er rigtigt, at vi har stillet forslag og fortsat vil stille forslag om at spare statsudgifter, når det drejer sig om følgevirkninger af vores EF-medlemskab, når det drejer sig om direkte erhvervstilskud, når det drejer sig om tilskud til foreninger og organisationer osv.

Jeg har flere gange her fra talerstolen opfordret ministeren til at suspendere 26 ugers reglen midlertidigt. Det gjorde jeg sidste gang for 3–4 måneder siden og fik ministerens afslag på det. Jeg var dengang klar over, at de ikke kunne komme i arbejde inden 1. januar. Vi udsendte en pressemeddelelse fra retsforbundets gruppemøde i sommer om, at vi ville fremsætte forslag om at suspendere 26 ugers reglen. Nu nåede ministeren at komme os i forkøbet. Det skal han have tak for og ros for, og vi skal nok støtte forslaget om, at de langtidsledige ikke kommer i klemme økonomisk.

Regeringen agter altså fortsat at bruge indkomspolitik som en slags patentmedicin til at løse alle samfundets problemer; jeg mener, historien med al ønskelig tydelighed har vist, at dette ikke er et brugbart instrument til at løse samfundets krise. Min konklusion er altså fortsat, at regeringens initiativer tager sigte på at skubbe problemerne foran sig, de er meget kortsigtede. Jeg fik intet svar på mit spørgsmål vedrørende regeringens langsigtede planer. Resultatet af de initiativer, regeringen hidtil har taget, er desværre, at man giver befolkningen et falsk billede af arbejdsløsheden, man tilslører problemerne.

Tyroll (VS):